

PETŐFI SÁNDOR

Apostolul

TIPO MOLDOVA

PETŐFI SÁNDOR

APOSTOLUL

traducere de Kocsis Francisko

prefață de Szilárd Demeter

postfață de Balázs Imre József

PETŐFI. LIBERTATE. DRAGOSTE.

În urmă cu două sute de ani, în Ungaria se naștea un poet, ajungând în doar șapte ani o figură literară mondială. Ar fi suficient doar atât pentru un omagiu adus geniului său, dar pentru noi, maghiari, Sándor Petőfi este mai mult decât un poet, mai mult ca o știre mondială.

Sándor Petőfi nu este răspuns, ci întrebarea în sine: care-i rostul nostru în lume? Știm că la această întrebare nu vom primi răspuns în această lume pământească.

Nici cea mai bună, dintre lumi nu poate fi perfectă, pentru că oricât de mult ne-am dori, leul nu va ieși la păscut cu mielul. Dar imperfecțiunea este și o oportunitate de a deveni mai buni. Viața este dificilă, pentru că, fiind oameni cu o gândire finită, suntem capabili și de bine și de rău, însă nu alegem întotdeauna binele. Și cu asta am și ajuns la una dintre cele mai importante idei ale lui Petőfi, problema libertății umane.

Nu putem vorbi despre libertatea umană într-un mod neutru din punct de vedere al valorii.

Libertatea umană este o chestiune de alegere și o alegere unică. Trebuie să decidem între bine și rău în fiecare zi, la fiecare oră, la fiecare minut. Din moment ce suntem conștienți de propria noastră finitudine, deciziile noastre ne afectează. Ne atribuie responsabilitatea. O responsabilitate de care nimeni nu poate scăpa. Căci, Petőfi este un exemplu al modului în care alții își pot

sacrifica viața pentru libertatea noastră - glorie eroilor! – dar ei nu mor moartea noastră. Moartea proprie dă greutate propriei vieți, așa că, oricine vrea să-și trăiască propria viață - altceva nu merită - nu poate și nu ar trebui să vrea și să scape de responsabilitatea alegerii.

Sándor Petőfi, ca adeptul Revoluției Franceze, ca un înflăcărat al libertății mondiale, a dat cel mai mult, pentru libertate ce poate da o persoană: viața sa. Acest lucru ne impune o obligație.

Un alt scriitor de renume mondial, Sándor Márai, a spus astfel: „întotdeauna poezii au făcut o țară din pășune”, și are dreptate. Dar, să trăim în patria unde n-am născut, și să păstrăm tradițiile patriei noastre, ne este datorie.

Artiștii noștri ne pot ajuta și în ziua de azi. Dacă nu doar privim, ci și vedem, atunci nu doar figurile sculptate ale trecutului prind viață în fața ochilor interiori – ci contemporanii noștri. Ei sunt luptătorii aceleiași libertăți, pe care o apărăm și astăzi. Aceeași forță determinată, făcând să extindă granițele acestei libertăți, precum, și cea care ne menține și astăzi. Luând avânt în aceeași patriamă din care vorbim și azi. Și încă un lucru: pentru noi, maghiarii, datorită lui Sándor Petőfi, categoria de pereche a libertății nu este sclavia, - ci iubirea. El notând dorința de viață în șase rânduri:

„Libertate, iubire! /
Am nevoie de acestea două. /
Pentru dragostea mea sacrific /

Viața, /
Pentru libertate voi sacrifica /
Dragostea mea.”

Conform datării poeziei, el a scris aceste șase rânduri la data de: 1 ianuarie 1847.

Potrivit acestora, noi, maghiarii, trăim așa de 175 de ani, pentru că nu putem trăi altfel. Acesta este imperativul categoric. Așa ne afectează poeții noștri. Și așa se transformă pășunea în patrie.

Szilárd Demeter
director general al Muzeului Literar Petőfi

CUPRINS

Prefață (Szilárd Demeter).	5
Apostolul (<i>Az apostol</i>)	9
Postfață (Balázs Imre József).	253
Portrete și reprezentări ale lui Petőfi.	269